

ימים אלה נעשיתי אנאלפית נגור.
ואף על פי שהאלוף ב"ת זעק ולפעמים
גם צוחק בכל מה אם הוא לא יפה לליך,
ומקרר מכל קור, והאלוף חודר לכל בית,
אין כל זה במקצוע קריות טוחי ולבי ללמדני
דעת.

ומה עוד שכל האליף ב"ת היה מופיע בלי
נקודות וכלי טעמים, כגון למשל זה ההרזו
קורע עין ופה: "הפעם ספיע ו" על משקל
הפעם סהא אקוסט", מדוע הפעם? מה טעם?
וברפר כשמדובר במפלגה אידיואלוגית. או
כיצוד בהן מן המפלגות במאבק האחריות,
אות זו ודקא ילא אתרתי, למדן מה מרת
ההבנה המיוחסת לבחוריה אשר יכריעו בקולם
על מול המדינה...

ובכללה זה נוח מאוד כך, אותיות בלי
ניקוד, למרות ההבחרות אתה רק עם הנגיעה
אחרת או מוכנס דגש או מבטל בגש ושוע
אין להבחין, והרי העניית גם נחמכה בחנועה
אשר שה שאה, היום אתה נעה ומחר הוא
נעה והכל היה לשוא.

ואף לסמוך על אותיות סתומות כסחלה.
היום טגולות, מחר "חוקיות, היום קמנות,
אגרוך, מחר שזאותיה, היום צויות, מחר
שוב רצויות.

אך לסמוך עליהן?

שמה לסמוך על שלש אותיות א"ת
פורטולוגיות? על למורה? שלש אותיות סמ"ט
אסויות, מכל מקום ובמסובט מאוד, שבעת
מאוד, היום מלקות באורו ואין קמנות על
רגל אחת כאותיות אחרות של האליף ב"ת
שלנו, ואף על פי כן, ראיה נא ראיה א"ת
זו. שמורת ורצונית. איתיותיה באסתיות,
ליתר המורה עבר רוח פריצים ממלכת בה
זו חלילה למלכה, וזו שבאמצע סמולה ומכר
גרת ומגופתה ונבוכה.

שמה תאמר ב"ד? בגד חייב להיות
שלם, בגד הוא לא כל שכן. אך ראה נא ראה,
בוקה ומבוקה, ובבוקה, טלאע על בגי טלאע,
טלאע טנ טלאע, ועל כל טלאע חכום רבנים
גדולים, כולם גדולי תורה באמת וצדיקים
באמת, תורה אחת להם אך הבב"ד, רבנים היה ו
ייתכן שהוא מסכה על בדברים כבדים, אך כיו
להסם אין בו.

מה עוד נותר מהאלפית ב"ת? נותר של
עוד ח"ל. כן מה לעשות וגם פי אין
חי. אף אין צורך לאמר שאינו מן כו"ס
אל מה שבשמאלו, או גם זו היחית ששפיעו,
כלה לעשות וימיו עדיין וימן היה במלוא
גרניו וכלי תסביכים ועשייה ללא תת. ומה

אמנם אנאלפית"ת ובכל זאת עם הארץ

מאת ד"ר ישראל אלדד

עוד? זו הלמדת חוקופה שבאמצע? מה ואמר
ומה אובר, למרות כבוד האכסניה הוות האמ"
רחת אותי ולמרות הפרופסורים המכובדים
שנתלו בצווארה של אתה זה, מכל הלמדנים ההם
לא השכלתי.
וכמובן שלא השכלתי לדעת ולהבין על
מה באה הצרה הזאת על נעקב ולמה ירדה
הבצירה הזאת על בית ישראל, שאמתי כאמור
אנאלפית מרור.

ואף על פי כן יהודי עם הארץ.
הא כיצד?
הבה נראה.

ימים אלה, כשגאן משו כטובעים בים

אשר תקבל לכתע פתאים, למרצע העין,
בכתמים לבנים בעתונים.

ואם משום שמונעו עלי כאמור יאותות
הרמייה, אם משום שמאחורי כתמים לבנים
אשר יכול תמול למצוא כמיהם המיומן את
עני הנפש רוצה למצוא, בין כה ובין כה
אובה אני ביימים אלה את הכתמים הלבנים.
ביחד כשמחנך הקשר הענינים אני מנחש
לפתח זאת:

לא ענייני בשתון כמישרים נגנוו כאן פי
אם ענייני עלייה.
זה שפאזות הוא, הנהן חשוב פי כמה
מכל אומיות הנהן.

כל עניני על עלייה לארץ ישראל רצוף
כל כך הרבה הפתעות, בדוש כל כך הרבה
פרדסנים? כדי דמת אין אגונים,
עד כיו בשת אין וגיניס. דמתיארין
אונים למפע כיסופי עלייה מקומות שאין
גותים לצאת, מרוב מנהן, שבתאידאונים
למראה שאויזי עלייה ממקומות שאין רוצים
לצאת מרוב שובע. ואף על פי שאתה יודע

ישריהה שה משך חוק פסיכולוגי, כמאות
כחוק הטבעי, מן רך משפטימים אינם נכפסים
לצאת ממחנהן ורק משופעים אורוים כות לצאת
ממקום שובע, ואף על פי כן אתה שב ומצער
ורוצו על רוצו ותמה על אותו פרדסני
של דברי ימינו האחרונים בתחום זה. אלה
שכילום אינם רוצים ואלה שרוצים אינם יכר

הנהנה היא כמובן שלבוי עניין זה של
עליה אין מחלוקת. אף כי אין ספק, ויש
ברורים גלויים למדוי החיובים: אתמול צריך
היה לזאת אלה נבחרה. היום צריך לצאת
אליה בניגובה. בין שה ובין הוה אימפש בדרכים
הסבוכות של המדיניות העולמית, על הפסיכיים
ההרדתי והגורל יהודי, נעמלנו על השמיים
שלא אתה חלום הצילואני גדול של משפס
בלי, וכות גלוייה ומפרט על הארץ על
כניסה לחיכה, וכות גלוייה ומסמכת ואמור
גנת של היציאה שהגלות לארץ, למינדת היר
דמי, שזה סמיניה הממלכתיים הראשיים, שלשם
כך עליה לקום: לארצו יציאת מצרים מודרנית
כריש בלי.

עתה ראו מה היה לנו: כשהצינויות היתה
בגלוייה הנגיעה של רש גלי, היתה הלצה
סנורה ומכסה. עתה הארץ פתוחה וגלוייה
הצינויות בגלוייה סנורה ומכסה, אם בידי
מיים: אם בידי יהודים עצמם.

ובכן אין מול ישראל? אין זה עניין
של "מול" כלל, שי לאו חוקיות אכורית
ואמללה, כשהאופי הנלוו" מלה אם ראשיים
ולחתיים ואלה השונים שמופטרם אף הם לתו"
קיות אכורית ואמללה זו של כיסופי אולה
אודיים כאן שנת כושר פוליטית קונקרטיה,
והמינוי אולה אורוים כשישנן שעות כושר
מלה.

לשכור שרשעה גומלה, אמניות זאת, זה
צו הנהנה לאומית גדולה. שלא מן הקלפס
תלה, ולא מצרופי אוחית. פעם הים מקובלים
בישראל אנשי "קבלה" מפישה, אף קיו אף
הם להביא את המשיח על ידי צירופי שמות
אחריות וגימטריאל של מטפיים שונים. אלא
שכנימך המצופי האחרות של היום, הללו
הא מינו עצמם בכנות ובמסירות נפש,
בדרך החיה.

ועל כן נתבונן באותיות ואל נפן
לאותיות.

אם כותננו באמת לבלוה לשמה של עם
וארץ, אם כותננו באמת ליצור את עם
הארץ בלי מיכאות.

האחרות שיש להשתמש בהם ככמטה,
מה הם?
אך

דואי שאת העם היהודי הבחתי ממלכותי
יש לתקן. למח ובאירה דרכים לחנוכו, זה עניין
לדיון נפרד ואולי על להחליק דעות, אף
— כאשר — לעצם הדבר הזה, שצרכי העם
הארץ וממלאת צרכי המדינה, והיום עם
הצורך בעליות העם, דבר זה, חוץ מאותן
קבוצות כוגדניות, גלוייה על מסותח חייב
להיות הדגש הניקוד והפעם של כל אחרות
האלפית ב"ת העברי, שבלעדע אין קריאה ולכן
משמעות אחרת על עמנו ולציונותיהו.

עתה שאר לא וראו האמנם זה ככה? האמנם
הן נושא מרכזי לבחירתו? האין הדימאגוגיה
של הבחירות מרוכזת כולה על יצר הרעוה
והנחיתות של אלה היושבים על כס כרל ללא
חש בון לעמיק יותה, מרחיקים לפת יותה
ואתראש יותה לגבי אלה שאנו עדיין כאן
ואשר בלעדע גם כל הרעהה הזאת אשר לנו
התחולל כמו ערבים, אף שהיא כעומק של מסכים
להקפת מספר היתורים כאן. והנה למעשה
ההיסוד לכל האחריות הכגעניות למיניהו,
לכל הדיבורים על אופה ישראלית חדשה וכיו.
מן הראייה גם לשים לב לכך שכל אנשי התר"
אחרות האלה הם אפיסופיסיטים כגענועים לבני
גורל היהודים בגלוייה, והם מפלילא רואים את
השפתות הנלוו יארוחה כפאוריה של א"יאלה
מסורפים נאציים או של פאשויים שעברו מן
העולם. כל אלה חברו יחד להקפאת המדינה
בצורת כיתה יהודים. בהמשע לישל את היסוד
ואת הטעם של הקמהה ובחשבונו הרעהק גם
את אפשרות קיומה בכלל.

על כן חייבים הדברים להיות ברורים
בחליתם גם לנו, כשם שהם ברורים לאויבנו: זו
מדינת ישראל קוימה או חרובהה הליהה שקרויים
בהמשכה של עליית העם היהודי
לארץ ישראל. וזה היה גנד עתה וזה
רב את כיסופי שלום מסוכים עם האויב
הערבי.

ישנם כידוע, מקנינים הוכוכים על אבן
האיתות של העליוה עם עבור הכמות, אבל
אחריו הגסטאפנר ליימ החלוציות והאידיאלים.
אלהה שי נעצם שמושג. "החלוצים" שמונ
בתוכו הכרתה את העם בתמוניו שאם אחרי
החלוצים אין החלוצים לחליף לעם, ואין הקני"
בוצים חלוצי למדינה, ואין להמנהה רואיית
החלוצי נצחוהן על הכלול בו. גם אבדן
הדאיף כפי מיליון. וגם אם ניתל על שולח
את היהדות הפתוחה ובעלת היד הלבן הפתוח

שלנו. ולבנים דרושה פעולה כלכלית
גדולה לתבחרתם בעוד מועד.
והחמור והחרוף ביותר: אמריקה הפנינית.
כאן אין כבר לא בעייה של מצפון ציוני ולא
בעייה של משטר כלכלי והוכוחו למעמד
בינוני, כי אם בעיית סיקוח נפש והצלה
מסכנת ממש. ובאן דרושה פעולה
מדנית והיא אפשרות עדיין, כל עוד
לא ירד המסך הירוק הכבד לא פחות מספך
הברזל האדום, כל עוד צרפת היהודיות
מוחשת שם.

את יהודי צפון אמריקה, וביתוד אלה
שבתחום ההשקעה הצרפתית עדיין ראשי לפמת
על ידי כספים מדיניים ואשר שרפת
על פינאניים המדיניים, מעבר לכל חשוד"
ביס אחרים. היום כבר ברור שלא הצעיות
המדכנת בגלביניה ואין צרפת נאלצת עוד במאה
האף קולות נוספים צרפתית עם. רבים
הנושאים שדובר בהם כגשיות בן נציגי
ישראל וראשי צרפת. מהם כאלה המתפרסמים
ללא צורך. אולם דבר זה נאמר על גורל
מאה ומפישים אף יהודי אמריקה ויהודי
טונס בעלי אחרות צרפתיות. עליהם חלה
הדרך המדינית הגלובלית. גם זה נשק"
וצדוקים אלה השולטים והמגשמים לבני נשק
את הכלל: לקחת מכל גוהן לבני אחרות.
האמצעים. אלה שהוא הרוי לבני אחרות.
לקחת מכל הנותן ובכל הרכיבים.

ייתכן שאין זה מקרה כלל שבתמיכם לב"
נצ"ם שבדרך כלל יפיעו הם לבני ענייני
בסחוף. החלל להופיע גם לבני עלייה,
שני אלה כרוכים זה בזה כרוח הישב. אולם
שני אלה אינם עניין כבעבר. בימות "הנהג"
ומתחרת של "התפלה", "הבחירות", שני אלה הם
עניין של מדיניות ומגינות אין פירושה
דוקא מומביית.

וגם את כמובן: אם נתון הדבר שעלית
שני מיליניטים היה צורך יהודי וכוכו של עם
הארץ, גם של העם של של הארץ אלה
לפתוח, לפי שעה, גם של שאר העולם, ואם
אמת שעליוה זו ובחמרתה וזוהה ברית קמו
בתחונן ולכלי כל בעיית אחרת, משתמע מזה
גם מזהה, שהבחירות המתנהלות אצלנו ובצורה
ב"הרס" שהן מתנהלות, אין להן שום שייכות
לשתי הצעיות הקבועות המבריקות הן. לא
הבחירות ולא משטר החיים שלנו בכלל.

יש אוחות מבשרים גדולת בשני האחר"
מיה המבריכים ההם לבני עם הארץ. ואנו
בעדע עם הארץ כוה המובין, ועל כן אנכי כסל
פעלים אנאלפית בכל האליף ב"ת אתה
הה הסנורד ומסחר כל ראש ופל עין פימאם
אלה הוא —

מעבר למציאות האנטיית.
בדורים אמריקה יצא האית מקובה ההמפי"
נית. והתאי אמריקה הרומית כולה בשלום
במידה רבה להמספה. ההממד אשר מוכרש
לפיוול קרבן להמספה. היתם היהודים, שהם
המעמד הבינוני ההמכנה. ובאן יודעים זאת
יהודי דורם אמריקה, ורבים המבריכים לעלות
וספרים פיוות והסכנים אתם לאגרות
מפצרות האנטיית.